

Blizu Voće četiri ure od Varoždina je jedna pećina, koja se zove Vindija. Ona je velika, veća neg ikoja cirkva u Varoždinu, i akorat je takva, kak jedna cirkva i tak je lepa, kak bi bila iz kamena žeridana i lepo posrajhana. Tam je kajkakvih pisem, koja su Bog zna koji ljudi napisali. Takajše je tam jedna menša luknja u ovoj veći pećinu, tam sedi jeden kralj, koj ima mustače, da mu dovanjst pruti okol stola su omotane. Iz veće jame kaple voda i kak na nje pade, mam se v kamen pretvori (?). Tam su predi vile stanovale, i či je koja žena štela lepo peću našitu imeti, samo je tam dela peću na senju i poleg u lonce mleka i onak tam pustila. U večer su vile lepo mleko zele i pojele, a za mleko su ji onu peću našile. Do drugoga jutra je već bila peća lepo našita i onda si ji je mogla žena zeti. Itakaj je bilo više pruti čuti, kak su lepo popevale, kolo igrale i tak nadalje. Za tem šteli su ove vile od onih prelerati se nisu znali, kak bi je prelerali, i naj zadnič počeli su z biči pakati i s puškami strelati, i onda su odisle. Iz ove pećine ljudi od vnozi stran su došli po zemlju, ar je bila jako črna i dobra za vte, i vozili su nju na svoje vstove i na nju kajkakvo bilje sadili. Kad su ju kopali, nahadjali su kajkakvo oružje nutri. vuzde, koje su vile na svojih konjih imele, nože, s kima su si kaj rezale, vilice, kopače, podkove od njihovih konj i tak na dalje.